

Cod ECLI ECLI:RO:TBCRV:2018:013.000277
TRIBUNALUL CARAȘ-SEVERIN
SECȚIA I-A CIVILĂ

DOSAR NR.1984/290/2016

COD OPERATOR 2896

DECIZIA CIVILĂ NR.277
ȘEDINȚĂ PUBLICĂ DIN DATA DE 16.05.2018.
INSTANȚA COMPUSĂ DIN:
PREȘEDINTE: MATUSCHKA MONICA
JUDECĂTOR: BEG SIMONA
JUDECĂTOR: ROTARIU LOREDANA
GREFIER : MARIN LAURA

S-a luat în examinare apelul formulat apelantul pârât Taban Sergiu George, împotriva sentinței civile nr. 1440/16.08.2017 pronunțată de Judecătoria Reșița în dosarul nr. 1984/290/2016, în contradictoriu cu intimata reclamanta Sgaverdea Laura, intimata reclamantă Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița, și cu intimatul pârât Ziarul Reper 24, având în răspundere delictuală.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă apelantul personal și asistat de av. Secășan George, lipsă intimata pârâtă Ziarul Reper 24 și intimata reclamantă Societatea Română de Radiodifuziune Studioul Regional Radio Reșița, lipsă intimata reclamantă Sgaverdea Laura reprezentată de av. Sabo Loredana .

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care reprezentanții părților arată că nu mai au cereri de formulat sau probe de administrat.

Nemaifiind alte probe de propus sau cereri de formulat, în baza disp. art. 244 Noul Cod de procedură civilă, instanța declară închise dezbaterile.

În baza dispozițiilor art. 244 alin3 Noul Cod de procedură civilă, având în vedere acordul părților, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților.

Reprezentantul apelantului solicită admiterea apelului, în baza disp. art. 480 al. 2 c.p.c. să dispună schimbarea sentinței apelate, respingerea acțiunii civile formulate împotriva apelantului, considerând că nu a fost dovedit prejudiciul, nu au fost dovedite condițiile răspunderii delictuale de către instanța de fond, iar din declarațiile martorilor audiați la instanța de fond, nu se poate preciza ce afirmații ar aduce atingere onoarei intimetei reclamante. Fără cheltuieli de judecată.

Reprezentanta intimetei solicită respingerea apelului ca nefondat, menținerea sentinței civile apelate ca temeinică și legală. Precizează că, contrar susținerilor apelantului, faptul că a preluat afirmațiile de la alt ziar, nu îl exonerează de răspundere, apelantul utilizând învinuiri în stil ironic și acuzator, fără a verifica afirmațiile făcute, aducând astfel atingere gravă intimetei. Mai arată că apelantul putea transmite exact informațiile primite, trebuind a le verifica anterior, pentru a constata dacă acestea sunt conform cu realitatea. Cu cheltuieli de judecată.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra apelului civil de față, se constată că:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătoria Reșița, sub nr. 1984/290/2016, la data de 28.04.2016, reclamantele Sgaverdea Laura și Societatea Română de Radiodifuziune Studioul Regional Radio Reșița în contradictoriu cu pârâții Taban Sergiu și Ziarul Reper 24 au solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să constate că pârâtul Taban Sergiu a încălcat dreptul reclamantei Sgaverdea Laura la onoare, demnitate, reputație și imagine prin publicarea în calitate de redactor șef, la data de 19.04.2016, pe site-ul www.reper24.ro, a unui articol care conține

afirmații denigratoare, defăimătoare, ironice, batjocoritoare și mincinoase la adresa reclamantei Sgaverdea Laura, articol intitulat „Cuplul Ovidiu Miculescu – Laura Sgaverdea, luat în vizor de presa centrală”; să constate că pârâțul Taban Sergiu, prin publicarea aceluiași articol a adus atingere imaginii Societății Române de Radiodifuziune – Studioul Regional Radior Reșița, prin publicarea în calitate de redactor șef, la data de 19.04.2016, pe site-ul www.reper24.ro, a unui articol care conține afirmații denigratoare, defăimătoare, ironice, batjocoritoare și mincinoase la adresa managerului Sgaverdea Laura, prejudiciind astfel imaginea Societății Române de Radiodifuziune – Studioul Regional Radio Reșița; obligarea pârâților la plata în solidar a sumei de 15.000 euro-66973,5 lei (1E-4.4649 lei curs BNR la data formulării acțiunii), reprezentând daune morale pentru atingerea adusă drepturilor la onoare, demnitate, repetație și imagine a reclamantei Sgaverdea Laura; obligarea pârâților la plata în solidar a sumei de 20.000 euro -89298 lei (1E-4.4649 lei curs BNR la data formulării acțiunii) reprezentând prejudiciu pentru atingerea adusă imaginii reclamantei Societatea Română de Radiodifuziune Studioul Regional Radio Reșița; obligarea pârâțului Taban Sergiu să publice în ziarul Reper 24 hotărârea judecătorească ce se va pronunța în cauză, pe cheltuiala proprie, timp de 30 de zile consecutiv, sub forma unui „Anunț judiciar”, publicarea urmând a se face în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate; cu obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Se apreciază că, din analiza articolului publicat de către redactorul șef Sergiu Taban reiese fără echivoc că acesta a utilizat insinuări fără nici o acoperire probatorie, care au avut drept scop denigrarea reclamantei Sgaverdea Laura și a imaginii instituției al cărei manager este aceasta, prejudiciind grav imaginea Societății Române de Radiodifuziune – Studioul Regional Radio Reșița. Subliniază faptul că din formularea articolului reiese că, în activitatea pe care reclamanta Sgaverdea Laura o desfășoară în calitate sa de manager al Studioului Regional Radio Reșița, a încălcat și ar încălca în continuare prevederile legale, insinuându-se cititorilor ideea că în cadrul instituției pe care o conduce se produc o serie de ilegalități și încălcări ale dispozițiilor legale.

De asemenea, se solicită instanței a constata că în speță sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale impuse de art.1349 și art.1357 și urm.Cod civil.

În ceea ce privește lezarea drepturilor și intereselor legitime ale reclamantei și atingerea adusă imaginii instituției al cărei manager este aceasta, precizează că prejudiciul derivă în primul rând din natura drepturilor nepatrimoniale cărora făptuitorii le-au adus atingere, iar potrivit disp.art.1359 Cod civil, autorul faptei ilicite este obligat să repare prejudiciul cauzat ca urmare a atingerii aduse prin fapta sa

În drept, reclamantele invocă art.30 și 31 din Constituția României, art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1, 2, 4, 9 din Codul Deontologic al Ziaristului, art.58, art.72, 252, 253, 257, 1349, 1357 C.civ.coroborate cu art. 192 și art.194 C.pr.civ.

Cererea a fost timbrată cu taxa de timbru în cuantum de 100 lei, potrivit chitanței seria CSRE nr. 1451341/26.04.2016 și în cuantum de 100 lei potrivit chitanței seria CSRE nr. 1451343/26.04.2016, și 3010,96 lei(f74).

Pârâțul Taban Sergiu a formulat întâmpinare prin care solicită în principal anularea ca netimbrat a petitului 4 privind plata în solidar a sumei de 20.000 euro reprezentând prejudiciu pentru atingerea adusă imaginii reclamantei Societatea Română de Radiodifuziune – Studioul Regional Radio Reșița în temeiul art.197 C.pr.civ.; admiterea excepției lipsei calității procesuale de folosință a pârâțului de rang 2 Ziarul Reper 24, în temeiul art.56 C.pr.civ.; admiterea excepției lipsei capacității procesuale de folosință a Societății Române de Radiodifuziune – Studioul Regional Radio Reșița și pe cale de consecință, respingerea petitelor 2 și 4 ca fiind formulate de o entitate care nu are capacitate procesuală, în temeiul art.56 C.pr.civ; în subsidiar, dacă se va respinge excepția lipsei capacității procesuale de folosință, admiterea excepției lipsei calității procesuale active a Societății Române de Radiodifuziune – Studioul Regional Radio Reșița și pe cale de consecință, respingerea petitelor 2 și 4 ca fiind formulate de o entitate care nu este titularul dreptului pretins, în temeiul art.36 C.pr.civ., iar pe fondul cauzei, respingerea acțiunii ca nefondată.

Consideră că Ziarul Reper 24 este o publicație și nicidecum un subiect de drept care să aibă aptitudinea de a sta în judecată în calitate de reclamant sau pârât. De asemenea aceasta nu poate fi titulara dreptului invocat pentru că este lipsită de personalitate juridică.

Arată faptul că, în cazul în care instanța va aprecia că există faptă ilicită, reclamanta de rang 1 va trebui să facă aprecieri asupra suferinței morale, psihice suportată, trebuind a fi luate în considerare gravitatea suferinței, intensitatea suferinței, provocată de numărul de articole presupus denigratoare. În speță, consideră că nu se reține vre o suferință psihică sau morală în absența expresiilor jignitoare sau a unor informații denigratoare.

Reclamantele au formulat răspuns la întâmpinare pe care solicită instanței de a-l avea în vedere la soluționarea cauzei și prin care solicită admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În faza de cercetare judecătorească s-a administrat proba cu înscrișuri, proba testimonială, fiind audiați în calitate de martori numiții Afronie Maria Mirabela, Adam Valentina, Armașu Paul Valentin, Sprinceană Mihai declarațiile acestora fiind depuse la filele 136-138, 179 dosar, proba cu interogatoriul reclamantelor și pârâților, răspunsurile fiind depuse la filele 139-149, respectiv 188-193 dosar.

La data de 23.05.2017, reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune a formulat cerere de renunțare la judecată.

Prin sentința civilă nr. 1440 pronunțată la data de 16.08.2017, Judecătoria Reșița a constatat renunțarea la judecarea cererii formulată de reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița în contradictoriu cu pârâții Taban Sergiu și Ziarul Reper 24, a admis excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâtului Ziarul Reper 24 invocată de pârâtul Taban Sergiu, a constatat nulitatea cererii reclamantei Sgaverdea Laura în contradictoriu cu pârâtul Ziarul Reper 24, a admis în parte cererea reclamantei Sgaverdea Laura în contradictoriu cu pârâtul Taban Sergiu, a obligat pârâtul Taban Sergiu la plata sumei de 5000 lei către reclamanta Sgaverdea Laura reprezentând daune morale, a obligat pârâtul Taban Sergiu la publicarea prezentei hotărâri judecătorească în ziarul Reper 24 la rămânerea definitivă, a obligat pârâtul Taban Sergiu la plata sumei de 100 lei către reclamanta Sgaverdea Laura cu titlu de cheltuieli de judecată.

În considerentele sentinței, instanța a reținut următoarele:

Reclamanții Sgaverdea Laura și Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița în contradictoriu cu pârâții Taban Sergiu și Ziarul Reper 24 au solicitat instanței să oblige pârâții la plata sumei de 15000 euro reprezentând contravaloarea despăgubirilor pentru daunele morale produse reclamanților prin încălcarea dreptului la onoare, demnitate, reputație și imagine potrivit articolului de presă publicat la data de 19.04.2016.

La ultimul termen de judecată, reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița a renunțat la cerere, iar pârâții și-au exprimat acordul expres față de renunțare, instanța constatând renunțarea la cerere a acestui reclamant.

Potrivit art.72 Cod civil, orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.

Potrivit art.75 Cod civil, nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. Exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.

Potrivit art.76 Cod civil, prezumția de consimțământ este definită ca fiind cazul când însuși cel la care se referă o informație sau un material le pune la dispoziția unei persoane fizice ori persoane juridice despre care are cunoștință că își desfășoară activitatea în domeniul informării publicului, consimțământul pentru utilizarea acestora este prezumat, nefiind necesar un acord scris.

Prin întâmpinare, pârâtul Taban Sergiu a invocat excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâtului Ziarul Reper 24, excepție nesoluționată, restul excepțiilor fiind soluționate prin încheierea de ședință din data de 18.10.2016, motiv pentru care instanța va analiza cu prioritate această excepție.

Potrivit art. 36 Cod procedură civilă, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății.

În prezenta cauză, instanța reține că articolul presupus defăimător (f31 și f 116-126, f 142-149) a apărut pe contul de facebook al domeniului reper24.ro, al cărui cumpărător este Taban Sergiu George, astfel că acest cont se identifică cu o persoană fizică, respectiv pârâtul Taban Sergiu George, motiv pentru care va admite excepția lipsei capacității procesuale de folosință a pârâtului Ziarul Reper 24 și va constata nulitatea cererii față de acesta.

Instanța constată faptul că declarațiile de presă au fost publicate într-un editorial online, fără să existe o modalitate de identificare clară a impactului informațiilor publicate asupra persoanelor care îl citesc online, însă fiind făcute în spațiul public.

Potrivit dispozițiilor art. 1357 Cod civil, aplicabil în cauză, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat la repararea acestuia.

Ca urmare, pentru angajarea răspunderii civile delictuale este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: existența unei fapte ilicite; existența unui prejudiciu; existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul.

În ceea ce privește condiția privitoare la existența unei fapte ilicite, ca element al răspunderii civile delictuale, se înțelege orice acțiune sau inacțiune prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau interesului ce aparține unei persoane.

Aplicând textele legale la datele cauzei, instanța constată că fapta este reprezentantă de afirmațiile făcute de pârât în articolul de ziar online, prin care reclamanta arată că i-a fost lezată onoare, demnitate, reputație și imagine.

Pârâtul invocă o cauză care înlătură caracterul ilicit al faptei sale, respectiv săvârșirea faptei în exercitarea normală a unei obligații legale de informare a publicului și faptul că a preluat acest articol din presa centrală, însă aceasta nu poate constitui o cauză exoneratoare de răspundere întrucât art. 1352 Cod civil exonerează făptuitorul de răspundere cu condiția ca dreptul să nu fie exercitat abuziv, or un drept exercitat abuziv este transmis în același mod.

În cauza de față, instanța, având în vedere și insinuarea folosită ” se pare că pavelele....ar fi ajuns și în curtea vilei managerului de la Radio Reșița”, constată că acest drept a fost folosit abuziv, întrucât au fost încălcate regulile de conduită existente în societatea noastră.

De asemenea, se mai are în vedere faptul că pârâtul avea posibilitatea, pentru a transmite exact informația dorită, să evite folosirea celor insinuate, acestea nefiind preluate din presa centrală.

De altfel, în considerarea și a celorlalte articole(f 63-68), instanța va constata îndeplinită și condiția caracterului ilicit al faptei, condiție cerută de art. 1357 Cod civil.

Cu privire la a doua condiție impusă de art. 1357 Cod civil, existența vinovăției, instanța va avea în vedere dispozițiile art. 1357 alin. 2 Cod civil (conform cărora autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă).

Cu privire la îndeplinirea celorlalte două condiții, existența unui prejudiciu și legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, instanța, în acord cu practica CEDO și cea a instanțelor naționale, constată că proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, iar producerea prejudiciului moral să se deducă din simpla sa natură să producă un asemenea prejudiciu. Această soluție este determinată de caracterul subiectiv intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă.

Pentru angajarea răspunderii civile delictuale întemeiate pe dispozițiile art. 1357 Cod civil se pune în discuție caracterul defăimător al afirmațiilor publice efectuate, dacă aceste afirmații au afectat dreptul la bună reputație și dreptul la imagine ale reclamantei și, respectiv dacă acestea pot atrage răspunderea civilă delictuală a autorului sau se încadrează în limitele unor simple judecăți de valoare, care se circumscriu libertății de exprimare, consacrate de art. 10 din Convenția Europeană.

Ca urmare, trebuie să se găsească un echilibru între libertatea de exprimare și dreptul la viață privată, care cade sub incidența art. 8 din Convenția Europeană, echilibru ce impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmațiilor denigratoare, dacă afirmațiile reprezintă

situații factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei adevărate campanii de denigrare și reiterate în public, prin mijloace de comunicare în masă, cu rea-credință.

Potrivit articolelor publicate (f31-32, f 63-68) și probelor administrate (f138-150 și ultimul interogatoriu), instanța constată că afirmațiile nu reprezintă judecăți de valoare, ci situații factuale, având în vedere că s-a produs acuzarea unei persoane de fapte de natură a atrage răspunderea penală a persoanei vinovate. Toate aceste situații factuale nu au fost probate de către pârât. De asemenea, aceste afirmații sunt de natură a afecta onoarea, demnitatea și reputația unei persoane care desfășoară o activitate publică. Acestea, cu toate că vizează dezbaterile asupra unor chestiuni de interes general, depășesc cadrul libertății de exprimare prevăzute de art. 10 din Convenția europeană datorită cuvintelor folosite, mesajul putând fi transmis publicului și fără a se apela la acestea. Afirmațiile directe pe care pârâtul le-a făcut în legătură cu persoana reclamantei, reprezintă o afirmație concretă, denigratoare, în legătură cu activitatea desfășurată de către reclamantă și depășește limitele rezonabile ale exagerării, reprezentând o afirmație directă a unei fapte de șantaj, în condițiile în care fiecare persoană este beneficiara dreptului efectiv la prezumarea nevinovăției sale.

Articolele respective nu reprezintă calificări sau judecăți de valoare, admisibile în cadrul unei dispute publice, ci expresii insidioase, care nu erau necesare pentru a exprima o opinie, fie ea și negativă. Folosirea unor asemenea cuvinte pentru a caracteriza o anumită persoană sau activitatea ei depășește, prin natura lor, limitele unei polemici publice, justificate de scopul -eventual legitim- al unei dezbateri legate de un anumit subiect, chiar interesant pentru publicul larg. Expresiile folosite sunt de natură să afecteze reputația, onoarea, imaginea publică și demnitatea persoanei vizate, fără a aduce publicului căruia i se comunica, prin ele însele, vreo informație sau comunicare necesară și utilă cu privire la subiectul discutat, fiind făcute cu scopul unic de a discredita reclamanta. Desigur, în dezbaterăa unui subiect de interes, pot fi făcute și aprecieri de natură negativă, însă acestea trebuie să aibă totuși consistența unor judecăți de valoare, chiar și subiective, în vreme ce folosirea unui limbaj injurios, insultător, inconsistent, prin el însuși, nu reprezintă o asemenea judecată de valoare și nu are nicio justificare în economia discursului, constituindu-se exclusiv într-un comportament abuziv, denigrator. De aceea, aceste afirmații depășesc limitele exercițiului firesc al dreptului de liberă exprimare, consacrat ca drept fundamental, reprezentând un exercițiu abuziv, ilicit.

Libertatea de exprimare este statuată de practica instanțelor interne și de drept comunitar, ca fiind limitată de drepturile și libertățile fundamentale ale altei persoane, astfel spus, această libertate încetează acolo unde încep drepturile relative la demnitatea altei persoane, în sensul dispoziției art. 57 din Constituție, iar statul trebuie să vegheze la respectarea proporționalității între acestea.

Onoarea, reputația și demnitatea și, în mod deosebit, dreptul la propria imagine sunt atribute ale ființei omenești, fiind esența acesteia, și, totodată, condiții indispensabile ale unei concrete viețuiri sociale, ce necesită protecție juridică. În sensul celor de mai sus, CEDO afirmă că trebuie făcută o distincție clară între fapte și judecăți de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul unor judecăți de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit. Expunerea unor fapte are un efect sporit de convingere. În același timp, necesită demonstrarea veridicității faptelor. Formularea de opinii este legată de perceperea subiectivă a realității și, de aceea, este imposibil de a demonstra corespunderea lor realității, practic, numai expunerea de fapte poate fi verificată prin suprapunerea cu realitatea obiectivă.

În ceea ce privește cuantificarea despăgubirilor cuvenite unei persoane, în cadrul răspunderii civile delictuale, nu există criterii legale de determinare, astfel încât daunele morale se stabilesc prin apreciere de către instanțele de judecată, în raport cu consecințele negative suferite de victimă, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, măsura în care i-au fost afectate situația familială sau profesională, dar și cea socială. Toate aceste criterii de cuantificare a prejudiciului moral sunt subordonate conotației aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs victimei, La stabilirea acestuia se urmărește acordarea unei reparații juste și echitabile în raport de natura vătămării și de modul în care valorile sociale protejate au fost lezate.

În cauză, instanța apreciază că suma de 5 000 lei și obligarea pârâtului să publice în ziarul Reper 24, prezenta hotărâre reprezintă o satisfacție echitabilă, acordată reclamantei pentru atingerea adusă onoarei, demnității și reputației sale, fiind de natură să împiedice realizarea, continuarea sau repetarea unor asemenea afirmații dăunătoare de către pârât.

Împotriva sentinței civile nr. 1440/16.08.2017 pronunțată de Judecătoria Reșița a formulat apel în termen legal apelantul pârât Taban Sergiu George, criticând-o ca nelegală și netemeinică, solicitând instanței schimbarea acesteia și pe fond respingerea acțiunii.

În motivele de apel, apelantul pârât invocă disp. Art. 10 din Convenție, potrivit căreia orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de C.E.D.O. prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor art. 10 din Convenție, cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta.

Pe lângă adevărul obiectiv al informațiilor furnizate de un jurnalist, instanța trebuie să verifice un alt element deosebit de important și anume buna credință a acestuia. Se va verifica dacă autorul informațiilor a cunoscut sau nu lipsa lor de adevăr, dacă a depus suficiente eforturi pentru a verifica acest caracter al lor, urmând a se avea în vedere, de asemenea, și scopul cu care informațiile au fost răspândite (verificându-se dacă a urmărit să informeze opinia publică iar în cadrul acestui procedeu unele informații au lezat reputația altei persoane, exercitându-și profesia cu respectarea eticii și deontologiei specifice, sau, din contră, a avut drept obiectiv principal distrugerea bunei reputații a unei persoane, într-un mod gratuit și lipsit de scrupule). Jurnaliștii vor fi protejați de art. 10, chiar dacă nu pot face proba verității, dar s-a dovedit că au acționat cu bună credință.

În consecință, elementele esențiale care trebuiau luate în considerare în aprecierea respectării limitelor libertății de exprimare, din perspectiva jurisprudenței instanței de contencios european, sunt: calitatea și funcția persoanei criticate, forma și stilul/contextul mesajului critic, contextul în care este redactat articolul (cauza Niculescu Dellakeza contra României), interesul politic pentru teza dezbătută (cauza Bugan contra România), buna credință a jurnalistului (cauza Ileana Constantinescu contra României), conceptele de judecată de valoare și situațiile faptice, precum și raportul dintre ele, doza de exagerare a limbajului folosit, natura și severitatea sancțiunii aplicate (Cumpănă și Mazăre contra României), și motivarea hotărârii (cauzele Bugan contra României, Dumitru contra României).

Apelantul pârât susține că în articolul publicat lipsește reaua-credință, scopul urmărit fiind a informa opinia publică asupra unor chestiuni de interes general. De asemenea, articolul s-a referit la activitatea publică a reclamantei, la viața sa profesională, fiind preluat dintr-o publicație centrală care îl difuzase cu o zi înainte de a apărea în cotidianul on-line Reper 24.

În acest context (lipsa relei-credințe și aspectele vieții profesionale vizate), trebuie ca fapta ziaristului (caracterul ilicit sau licit al acesteia) să fie analizată între niște limite mai largi în care se pot face critici, care de asemenea pot conține, în cazul unei persoane publice un grad de exagerare sau de provocare mai mare decât în cazul unei persoane care nu are o funcție publică (cu condiția ca ele să se refere la activitatea publică a persoanei).

Apelantul pârât precizează că în fața instanței de fond reclamanta nu a dovedit că pârâtul ar fi cunoscut falsitatea informațiilor considerate de dânsa denigratoare, după cum nu s-a demonstrat că prin preluarea unui articol din presa centrală, care nu cuprindea opiniile sale personale, ar fi urmărit altceva decât informarea publicului asupra unei probleme de interes public.

De asemenea, reclamanta nu a demonstrat ca ar mai fi publicat și alte articole cu aceeași tentă, astfel că nu se poate vorbi despre purtarea unei campanii denigratoare împotriva acesteia, având drept obiectiv distrugerea, într-un mod gratuit și lipsit de scrupule, a bunei reputații a reclamantei Sgaverdea Laura.

Apelantul pârât consideră că a exercitat cu bună-credință dreptul la liberă exprimare și dreptul de a informa în mod obiectiv opinia publică, cu respectarea art. 10 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că fapta pe care a săvârșit-o nu

constituie un delict de presă, care să determine răspunderea pentru repararea prejudiciului moral suferit de către reclamantă, astfel că nu sunt întrunite condițiile impuse de art. 75 C. civ.

Sanționarea atitudinii sale prin obligarea la plata unor despăgubiri, așa cum solicită reclamanta, nu este necesară într-o societate democratică în înțelesul art. 10 parag. 2 din C.E.D.O., neexistând „nevoia unei presiuni sociale pentru ca libertatea de exprimare să fie limitată”.

În condițiile în care nu a comis un delict de presă, pentru motivele arătate mai sus, nu se poate reține nici existența raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, astfel că nu este îndeplinită nici această condiție a răspunderii civile delictuale.

Apreciază că nu se poate reține nici vinovăția sa, deoarece a preluat cu bună-credință o situație publicată în articole de presa anterioare, necontestate nici de către reclamantă, având deci o reală bază factuală anterioară.

În drept, apelantul pârât și-a întemeiat cererea pe disp. at. 466 și ale art. 480 alin. 2 Cod Procedură Civilă precum și pe cele ale art. 75 și ale art. 1352 din Codul Civil, și a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Intimata reclamantă Sgaverdea Laura a formulat întâmpinare în apel, solicitând respingerea acestuia ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile nr. 1440/16.08.2017 pronunțată de Judecătoria Reșița, cu cheltuieli de judecată.

Intimata reclamantă susține că întreaga motivație a apelului este formată din alegații pur teoretice, din citarea unor texte de lege, enumerarea și prezentarea jurisprudenței CEDO și a unor cauze analizate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, fără a fi indicată încadrarea acestor argumente în situația de fapt din prezenta speță sau fără ca aceste alegații să fie circumscrise în vreo modalitate situației de fapt și de drept din prezenta cauză.

Simpla prezentare a uno cauze soluționate de CEDO, intitulată „apel” fără vreo critică clară, prin care pârâtul să arate în ce ar consta încălcarea de către instanța de fond a normelor legale incidente în speță, nu poate constitui o motivare de natură a învedera nelegalitatea hotărârii instanței de fond.

Intimata reclamantă susține că singura concluzie care se poate desprinde din alegațiile pur teoretice ale apelantului o reprezintă faptul că acesta invocă, ca și în fața instanței de fond, săvârșirea faptei în exercitarea normală a unei obligații legale de informare a publicului și faptul că a preluat acest articol din presa centrală, însă, contrar susținerilor apelantului, aceasta nu poate constitui o cauza exoneratoare de răspundere întrucât art. 1352 Cod civil exonerează făptuitorul de răspundere cu condiția ca dreptul să nu fie exercitat abuziv, or un drept exercitat abuziv este transmis în același mod, adică abuziv.

Intimata reclamantă precizează că deși presa joacă un rol esențial într-o societate democratică, aceasta nu trebuie să depășească anumite limite, în special în ce privește respectarea reputației și drepturilor altora, datoria ei este să transmită informații într-un mod compatibil cu obligațiile și răspunderile care îi revin, iar art. 10 din Convenție protejează nu numai substanța ideilor sau informațiilor exprimate, ci și forma lor.

Intimata reclamantă susține că din analiza articolului publicat de către redactorul șef Sergiu Taban reiese fără echivoc că acesta a utilizat insinuări fără o acoperire probatorie, care au avut drept scop denigrarea reclamantei Sgaverdea Laura, Utilizarea exprimărilor denigratoare și defăimătoare la adresa reclamantei Sgaverdea Laura, respectiv a unui stil ironic și batjocoritor, au prezentat-o în conștiința publică într-o lumină negativă, ca fiind o persoană nedemnă din punct de vedere moral și profesional pentru funcția pe care o deține, aspect care în mod evident a adus atingere imaginii instituției al cărei manager este aceasta.

Din formularea articolului reiese că, în activitatea pe care reclamanta Sgaverdea Laura o desfășoară, în calitatea sa de manager al Studioului Regional Radio Resita, a încălcat și ar încălca în continuare prevederile legale, insinuându-se cititorilor ideea că în cadrul instituției pe care o conduce se produc o serie de ilegalități și încălcări ale dispozițiilor legale.

Mai mult decât atât cu scopul de a se crea o lipsă de respect în cadrul conștiinței publice și a angajaților instituției pe care o conduce reclamanta, s-a încercat inducerea ideii că prin funcția pe o

deține, își satisface orgoliul din bani publici și că reclamanta Sgaverdea Laura face obiectul unui dosar penal.

Astfel, atingerea adusa intimatei-reclamante, prin afirmații neadevărate, afectează probitatea, buna-credință, corectitudinea morală și spiritul de echitate și dreptate de care fără dovadă în planul profesional și al relațiilor interumane, conducând la o dezaprobare morală din partea opiniei publice, a ascultătorilor Radio Resita cat si al angajaților și a persoanelor care se adresează instituției pe care o conduce. Pârâtul Sergiu Taban a urmărit distrugerea reputației reclamantei Sgaverdea Laura și conturarea în opinia publica a unei imagini negative a sa și a instituției publice pe care aceasta o conduce.

De asemenea, susținerile apelantului referitoare la faptul că nu ar fi publicat si alte articole cu aceeași tentă defăimătoare, sunt contrazise de materialul probator existent la dosarul cauzei, din care rezulta fără echivoc că reaua credința a paratului Taban Sergiu nu numai ca a depășit limitele licitului ci a devenit și o chestiune personala, subiectiva a acestuia în ceea ce o privește pe reclamanta Sgaverdea Laura. Dovada în acest sens este frecvența articolelor cu caracter insultător si denigrator scrise si publicate de parat in ziarul Reper 24 , respectiv in perioada noiembrie 2015-martie 2016, același parat a publicat o serie de articole de natura a denigra persoana reclamantei.

De exemplu „ *Echipea tehnică Radio Resita , decimata de managerul Laura Sgaverdea in ultimii doi ani*”, *"Matracuca pleacă la Paris"*, *"Doi porumbei in orașul iubirii"* , *" Jurnalistul de război de la Radio Resita, Mario Balint, o atenționează pe Laura Sgaverdea "*, in luna martie 2016 fiind publicate nu mai puțin de 3 articole de acest gen).

Astfel, instanța de fond a făcut corect aplicabilitatea art. 1357 Cod civil, potrivit căruia cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat la repararea acestuia.

Pentru angajarea răspunderii civile delictuale întemeiate pe disp. art. 1357 cod civil se pune în discuție caracterul defăimător al afirmațiilor publice efectuate, dacă aceste afirmații au afectat dreptul la bună reputație și dreptul la imagine al reclamantei, respectiv dacă acestea pot atrage răspunderea civilă delictuală a autorului sau se încadrează în limitele unor simple judecăți de valoare, care se circumscriu libertății de exprimare, consacrate de art. 10 din Convenția Europeană.

Prin urmare, trebuie să se găsească un echilibru între libertatea de exprimare și dreptul la viață privată, care cade sub incidența art. 8 din Convenția Europeană, echilibru ce impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmațiilor denigratoare, dacă afirmațiile reprezintă situații factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei adevărate campanii de denigrare și reiterate în public, prin mijloace de comunicarea în masă, cu rea-credință.

Intimata reclamantă mai arată că potrivit articolelor publicate și probelor administrate prima instanță în mod legal a constatat că afirmațiile nu reprezintă judecăți de valoare, ci situații factuale, având în vedere că s-a produs acuzarea unei persoane de fapte de natură a atrage răspunderea penală a persoanei vinovate. Toate aceste situații factuale nu au fost probate de către pârât. De asemenea, aceste afirmații sunt de natură a afecta onoarea, demnitatea și reputația unei persoane care desfășoară o activitate publică. Acestea, cu toate că vizează dezbaterile asupra unor chestiuni de interes general, depășesc cadrul libertății de exprimare prevăzute de art. 10 din Convenția Europeană datorită cuvintelor folosite, mesajul putând fi transmis publicului și fără a apela la acestea.

Afirmațiile directe pe care pârâtul le-a făcut în legătură cu persoana reclamantei, reprezintă o afirmație concretă, denigratoare, în legătură cu activitatea desfășurată de către reclamantă și depășește limitele rezonabile ale exagerării, reprezentând o afirmație directă a unei fapte de șantaj, în condițiile în care fiecare persoană este beneficiara dreptului efectiv la prezumarea nevinovăției sale.

După cum corect a reținut și instanța de fond, afirmațiile pârâtului depășesc limitele exercițiului firesc al dreptului de liberă exprimare, consacrat ca drept fundamental, reprezentând un exercițiu abuziv, ilicit. Articolele respective nu reprezintă calificări sau judecăți de valoare, admisibile în cadrul unei dispute publice, ci expresii insidioase, care nu erau necesare pentru a exprima o opinie, fie ea și negativă. Folosirea unor asemenea cuvinte pentru a caracteriza o anumită persoană sau activitatea ei, depășește prin natura lor, limitele unei polemici publice, justificate de

scopul - eventual legitim - al unei dezbateri legate de un anumit subiect, chiar interesant pentru publicul larg.

Expresiile folosite sunt de natură să afecteze reputația, onoarea, imaginea publică și demnitatea persoanei vizate, fără a aduce publicului cărui i se comunicau, prin ele însele, vreo informație sau comunicare necesară și utilă cu privire la subiectul discutat, fiind făcute cu scopul unic de a discredita reclamanta. Desigur, în dezbaterăa unui subiect de interes, pot fi făcute și aprecieri de natură negativă, însă acestea trebuie să aibă totuși consistența unor judecăți de valoare, chiar și subiective, în vreme ce folosirea unui limbaj injurios, insultător, inconsistent, prin el însuși, nu reprezintă o asemenea judecată de valoare și nu are nici o justificare în economia discursului, constituindu-se exclusiv într-un comportament abuziv, denigrator.

Totodată, în mod corect prima instanță a obligat pârâtul la plata daunelor morale și la publicarea hotărârii în ziarul Reper 24, ca reprezentând o satisfacție echitabilă, acordată reclamantei pentru atingerea adusă onoarei, demnității și reputației sale, fiind de natură să împiedice realizarea, continuarea sau repetarea unor asemenea afirmații dăunătoare de către pârât.

Prejudiciul cauzat astfel derivă, în principal din natura drepturilor nepatrimoniale cărora pârâtul le-a adus atingere, în condițiile conturării faptei ilicite de defăimare și discreditare prin invocarea unor acuzații lipsite de orice fundament real și probator, prejudiciul cauzat raportându-se la distrugerea reputației, privită în ansamblul său, cât și la atingerea adusa onoarei, demnității și imaginii.

Transmiterea unor informații mincinoase și denigratoare modifică în mod negativ imaginea reclamantei Sgaverdea Laura în raport de ascultători, angajați și persoanele fizice și juridice cu care colaborează cât și imaginea instituției a cărei manager este aceasta .

Prejudiciul creat este cert, identificat prin raportare în principal la distrugerea imaginii, reputației și credibilității, elemente de bază pentru activitatea pe care o desfășoară. Legătura de cauzalitate reiese din natura faptelor ilicite săvârșite de către pârât prin publicarea afirmațiilor denigratoare și decimatoare, prin acuzațiile mincinoase susținute fără a prezenta nici un element probatoriu și fără a efectua minime diligente în aflarea adevărului și respectarea obligației de informare corectă a opiniei publice, exprimate într-o modalitate batjocoritoare și ironică.

Prejudiciul moral produs prin articole de presă trebuie evaluat în contextul libertății presei și al libertății de exprimare, garantate atât prin art. 30 alin. 1-5 din Constituție, cât și prin art. 10 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Intimata reclamantă precizează că a fost probat în fața instanței de fond că afirmațiile pârâtului sunt unele nereale, că reclamanta Sgaverdea Laura nu face obiectul unui dosar penal iar cu privire la pavelele pentru care paratul susține ca primarul Mihai Stepanescu a ajuns să fie condamnat în primă instanță la trei ani de închisoare cu executare și despre care dl. Taban acuza ca ar fi ajuns și în curtea „vilei managerului de la Radio Reșița” au fost depuse la dosarul cauzei o serie de documente contabile din care rezulta ca reclamanta Sgaverdea Laura a achiziționat aceste pavele și ca nu exista nici o legătura cu aspectele prezentate în articolul scris de parați afirmațiile fiind făcute în mod nereal, fără o minima verificare prealabilă.

Cu privire la "ingineriile financiare, menite să hrănească orgoliul sau interesul personal din bani publici " precizează că a fost probat de reclamantă că și aceste afirmații sunt pure speculații neadevărate, calomnioase și cu caracter pur defăimător.

Astfel, este fără echivoc ca paratul, cu rea credință nu a verificat veridicitatea informațiilor prezentate în articol, afirmațiile din articol fiind pure vehiculări și corelații. Prin urmare, apreciem ca nu poate fi vorba de buna-credință a ziaristului care, anterior publicării articolului, putea verifica veridicitatea acestor afirmații. Or, în speța paratul nu a depus nici un fel de diligență necesară. în circumstanțele date, pentru a verifica autenticitatea afirmațiilor.

Din conținutul articolului de presă și din probele dosarului reiese că paratul nu a dovedit buna-credință, în sensul că nu au rezultat fapte exacte și informații fiabile și precise obținute în urma unor verificări cu respectarea eticii jurnalistice astfel încât să fie protejate de art. 10 al Convenției. Art. 10 din Convenție nu garantează o libertate de exprimare nelimitată, nici chiar

atunci când este vorba despre apariția în presă a unor subiecte care interesează în mare măsură publicul.

În cauză sunt întrunite dispozițiile legale pentru antrenarea răspunderii civile delictuale, după cum în mod corect a reținut și instanța de fond. Sub aspectul primei condiții, cea a existenței faptei ilicite, fapta ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, este definită ca fiind orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane.

În aprecierea caracterului ilicit al faptei se vor avea în vedere nu numai normele juridice dar și normele de conviețuire socială, în măsura în care reprezintă o continuare a prevederilor legale și conturează însuși conținutul, limitele și modul de exercitare a drepturilor subiective recunoscute de lege. Existența faptei ilicite rezulta din afirmațiile din articol, acestea având caracter ofensator la adresa reclamantei, lezându-i dreptul la demnitate fiind evidentă vinovăția pârâtului, sub forma intenției directe, a prejudiciului cauzat și a raportului de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat

În ceea ce privește lezarea drepturilor și intereselor legitime ale reclamantei, intimata reclamantă precizează că prejudiciul cauzat derivă, în primul rând, din natura drepturilor nepatrimoniale cărora pârâtul le-a adus atingere; în condițiile conturării faptei ilicite de defăimare și discreditare prin invocarea unor acuzații lipsite de orice fundament real și probator, prejudiciul cauzal este evidențiat tocmai de modalitatea de exprimare și cuvintele utilizate, denigratoare; prejudiciul se raportează la distrugerea reputației, privită în ansamblul său, cât și la atingerea adusă onoarei, demnității și imaginii; încălcarea în mod flagrant a dreptului la demnitate și propria imagine; afirmațiile au ca efect direct prezentarea într-o manieră denigratoare, ceea ce conduce imediat la diminuarea încrederii în persoana reclamantei și în instituția pe care o conduce din partea publicului, a angajaților, a persoanelor cu care intra în contact, în țară și străinătate în derularea activității; transmiterea unor informații mincinoase și denigratoare, deformate, negative, prin acuzații mincinoase; afectarea reputației, atât în calitate de persoană fizică cât și în calitate de manager al unei instituții, afectarea gravă a imaginii instituției, cu consecința prejudicierii credibilității acesteia, deoarece existența faptelor poate fi dovedită, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de probațiune, când vizează opinia subiectivă a unei persoane față de un fapt.

Pe cale de consecință, având în vedere prejudiciul cauzat, importanța valorilor lezate și întinderea lor, instanța de fond în mod just a dispus obligarea pârâtului la repararea prejudiciului cauzat reclamantei și la publicarea hotărârii, ca o satisfacție echitabilă, acordată reclamantei pentru atingerea adusă onoarei, demnității și reputației sale, fiind de natură să împiedice realizarea, continuarea sau repetarea unor asemenea afirmații dăunătoare de către pârât.

Prejudiciul creat este cert, identificat prin raportare în principal la distrugerea imaginii, reputației și credibilității, elemente de bază pentru activitatea pe care o desfășoară. Legătura de cauzalitate reiese din natura faptelor ilicite săvârșite de către pârât prin publicarea afirmațiilor denigratoare și decimatoare, prin acuzațiile mincinoase susținute fără a prezenta nici un element probatoriu și fără a efectua minime diligente în aflarea adevărului și respectarea obligației de informare corectă a opiniei publice, exprimate într-o modalitate batjocoritoare și ironică.

Prejudiciul moral produs prin articole de presă trebuie evaluat în contextul libertății presei și al libertății de exprimare, garantate atât prin art. 30 al. 1-5 din Constituție, cât și prin art. 10 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

În drept, întâmpinarea este întemeiată pe disp. art. 471 al. 5 c.p.c, raportat la art. 1352, 1357, art. 58 al. 1, art. 72 al. 2, art. 73 c.civ., art. 26 din Constituția României, art. 8, 10 CEDO.

În temeiul art. 223 alin.3, 411 alin. 1 pct. 2 și art.411 alin.2 C proc. civ., solicită judecarea cauzei și în lipsă.

În răspunsul la întâmpinare formulat, apelantul pârât Taban Sergiu George își menține punctul de vedere, respectiv că în cauză nu sunt întrunite condițiile cumulative pentru antrenarea răspunderii civile delictuale.

Apelantul pârât mai arată că acțiunea reclamantei este formulată în mod cu totul superficial, dacă în prima parte a acesteia se expune un articol publicat de ZIUA NEWS, prin redactor Ion Teleanu în care sunt menționate toate aspectele arătate mai sus și pe care reclamanta i le-a atribuit, în continuare aceasta își motivează în mod cert acțiunea prin "alegații pur teoretice , din citarea unor texte de lege , enumerarea și prezentarea jurisprudenței CEDO și a unor cauze analizate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, terminând cu un CV al reclamantei Sgaverdea Laura prin descrierea activității merituose ale acesteia în cadrul Societății Române de Radiodifuziune - Studioul Regional Radio Reșița.

Pentru a se putea stabili existența unei fapte de natura celei menționate de reclamante și pentru a se putea stabili vreun prejudiciu instanța are misiunea de a analiza pasajele puse sub lupă de către cele două reclamante și de a constata dacă acestea, ca manifestare a libertății de expresie a unui jurnalist, aduc sau nu atingere drepturilor personalității invocate de cele două reclamante.

Referitor la pasajul "Se pare că pavele de tipul celor produse de către „sponsorul” Elis Pavaje ar fi ajuns și în curtea vilei managerului de la Radio Reșița, o parte a lucrărilor de montaj fiind realizate de denunțatorul din acest dosar” , apelantul pârât susține că acest articol a fost publicat după o verificare anterioară a realității celor menționate, astfel în ceea ce privește denunțatorul, acesta a avut calitatea de martor în prezentul dosar arătând faptul că a avut cunoștință în mod direct de lucrările de pavare din curtea reclamantei Sgaverdea Laura (martorul ARMAȘU VALENTIN)

Din conținutul articolului nu rezultă că reclamanta de rang 1 face obiectul unei anchete penale, ci rezultă că ancheta demarată vizează între altele, pavelele pentru care fostul primar a fost anchetat și condamnat în prima instanță. Informația privind ancheta este verificată, fiind deja publicate mai multe articole de presă cu privire la anchetarea fostului primar. Informația privind sortimentul de pavaj a fost verificată și probată chiar de către sursa sa de informare. Astfel că se poate reține că există o bază factuală solidă pentru alegațiile făcute în articol.

Așadar, exprimarea folosită nu conține expresii indecente, limbaj licențios, exagerări, insinuări de natură să aducă atingere demnității reclamantei de rang 1, exercitându-și dreptul la liberă exprimare cu bună-credință.

Apelantul pârât arată că după apariția articolului reclamat, în data de 19.04.2016, în cadrul emisiunii „Ascultă” cum te-ascult”, de la postul regional Radio România Reșița, cu începere de la ora 17:15, reclamanta și doi dintre realizatorii de emisiuni interactive de la postul amintit, au realizat atacuri fără precedent la adresa sa, numindu-l în repetate rânduri, pe parcursul emisiunii, „lichea”, „prestator de servicii oneroase”, „șantajist”, „autorecomandat jurnalist, lipsit de această calitate”. Insinuarea și atacul la persoană au fost făcute de către cele trei persoane angajate ale Studioului Regional Radio România Reșița, Sgaverdea Laura, Agache Dan și Dragomir Sebastian, într-o emisiune interactivă transmisă în direct pe frecvența 105,6 Mhz de studioul Radio România Reșița la adresa autorului unui articol apărut pe suport on-line în acea zi, acuzat fără ca acesta să se poată apăra în vreun fel la postul teritorial public al Societății Române de Radiodifuziune - Radio România Reșița.

Arată că prin aceste emisiuni realizate la acest post public de radio s-a reacționat în cazul pârâtului, ca de altfel și a altor persoane, folosind postul regional Radio România Reșița în scop propriu, fiind folosit atacul la persoană fără argumentație, fapt ce merită consemnat și poate fi probat prin emisiunile care se presupune că sunt înregistrate pe banda martor aflată în emisia postului de radio amintit.

De asemenea, au fost realizate o serie de rubrici și articole pamfletare la adresa subsemnatului, intitulate „Vulpișorul” sau „Vulpișorul transformat”, în care este pusă la îndoială însăși calitatea umană .

Prin urmare, un jurnalist care guvernează peste jurnaliști și care manageriază jurnaliști ar trebuie să fie conștient, pe de o parte, de limitele libertății de exprimare și de marja de toleranță în cadrul acestei libertăți, iar pe de altă parte, de maniera în care el însuși sau cei aflați în subordinea sa își exercită libertatea de exprimare vizavi de un alt jurnalist.

În drept, răspunsul la întâmpinare este întemeiat pe disp. Art. 201 al. 2 c.p.c.

Analizând actele și lucrările dosarului, raportat la motivele de apel invocate, instanța reține următoarele:

Prin publicarea articolului intitulat „Cuplul Ovidiu Miculescu –Laura Sgaverdea luat în vizor de presa centrală”, la data de 19.04.2016, pe site-ul www.reper24.ro, în care se folosesc afirmații denigratoare la adresa intimatei reclamante Sgaverdea Laura, apelantul pârât Taban Sergiu George a adus atingere onoarei și demnității reclamantei.

Este adevărat că prima parte a articolului este preluat dintr-un alt articol apărut în presa centrală, însă la finalul articolului apelantul pârât afirmă că „mai mult decât atât, se pare că între timp s-a demarat o acțiune amplă a organelor de cercetare ce vizează între altele celebrele pavele pentru care primarul Mihai Stepanescu a ajuns să fie condamnat în primă instanță la trei ani de închisoare cu executare. Se pare că pavelele de tipul celor produse de către „sponsorul” Elis Pavaje ar fi ajuns și în curtea vilei managerului de la Radio Reșița, o parte a lucrărilor de montaj fiind realizate de denunțatorul din acest dosar”.

Or, din probele administrate reiese că apelantul pârât nu a reușit să demonstreze că aceste insinuări ar avea o acoperire probatorie.

La analizarea acestui demers jurnalistic, trebuie să se raportăm la instituția răspunderii civile delictuale precum și la Constituția României, Codul Civil, Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența CEDO.

Instanța constată că prejudiciul moral produs prin articole de presă trebuie evaluat în contextul libertății presei și al libertății de exprimare, garantate atât prin art. 30 alin. 1-5 din Constituție, cât și prin art. 10 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Potrivit acestor din urmă norme, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Al doilea aliniat al art. 10 din Convenție circumstanțiază libertatea de exprimare, prevăzând că "exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea sau imparțialitatea puterii judecătorești".

În raport de aceste dispoziții legale, se reține că presa joacă un rol esențial într-o societate democratică. Chiar dacă nu trebuie să depășească anumite limite, în special în ce privește respectarea reputației și drepturilor altora, datoria ei este să transmită informații într-un mod compatibil cu obligațiile și răspunderile care îi revin, iar art. 10 din Convenție protejează nu numai substanța ideilor sau informațiilor exprimate, ci și forma lor.

Ziaristii nu se pot prevala, însă, de dreptul constituțional la libera exprimare, întrucât exercițiul acestui drept nu poate fi discreționar, ci este limitat de obligativitatea respectării altor drepturi fundamentale, ocrotite în egală măsură de legiuitor, în considerarea unor valori esențiale, precum onoarea, reputația, intimitatea, așa cum prevede chiar textul constituțional, în art. 30 alin. 6.

În ceea ce privește incidența art.30 alin.1 din Constituția României referitor la libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, instanța reține că aceasta reprezintă posibilitatea omului de a-și exprima prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public gândurile, opiniile, credințele religioase și creațiile spirituale de orice fel, fiind una din cele mai vechi libertăți cetățenești, o libertate de tradiție, cunoscută fie sub această denumire, fie sub denumirile diferitelor aspecte ale sale, libertatea cuvântului sau libertatea presei.

Astfel, instanța reține în primul rând că articolul menționat privește nu un drept subiectiv opozabil unei persoane fizice, ci un drept fundamental, o libertate, caracterizată prin exercitarea unei puteri de către subiect, ceea ce presupune din partea celorlalți subiecți numai o obligație negativă, respectiv să nu facă ceva care să implice exercitarea libertății.

Față de interpretarea efectuată, instanța reține că eventuala existență a faptei ilicite constând în atingerea onoarei și reputației reclamantei și influențarea negativă a percepției cetățenilor, cu privire la comportamentul și atitudinea reclamantei, va fi analizată exclusiv prin raportare la dispozițiile art.58 Cod civil, privind dreptul la demnitate, demersul urmărind pe de o parte existența faptei ilicite, iar pe de altă parte, stabilirea dacă aceasta a fost de natură a aduce atingere demnității reclamantului.

Art.58 alin.1 din Noul Cod civil prevede că orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege. Art.72 din Noul Cod civil prevede că orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale, fiind interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art.75, iar art.252 din Noul Cod civil, prevede că orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului protejează de asemenea integritatea morală a persoanei, ca parte a dreptului la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8, precum și dreptul la reputație morală, care reprezintă o limită a dreptului la liberă exprimare.

Conținutul dreptului la demnitate este dat de prevederile art.72 alin.2 Cod civil, prin referirea la cele două aspecte ale sale: onoare și reputația unei persoane.

Prin onoare se înțelege acel sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, dar și despre modul în care ceilalți o percep sub acest aspect, în timp ce reputația reprezintă expresia socială a aceluiași întreg, dobândită prin modul în care persoana este percepută în viața privată sau socială, ca urmare a comportamentului său.

Atingerile aduse onoarei sau reputației unei persoane pot consta în adresarea de expresii jignitoare sau invective sau imputarea referitoare la săvârșirea unei fapte de natură să supună persoana desconsiderării sau oprobriului public. În doctrină s-a arătat că nu este necesar ca atingerile descrise să îmbrace forma unor infracțiuni, fiind suficient ca fapta săvârșită cu intenția de a ofensa, dând naștere astfel unui delict civil.

Totodată, potrivit dispozițiilor art.30 alin.6 din Constituția României, libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoare, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, iar potrivit art.57 din Constituție, drepturile și libertățile constituționale trebuie exercitate cu bună-credință, fără să se încalce drepturile și libertățile celorlalți.

Obligația corelativă dreptului subiectiv al reclamantei prevăzut și apărut de art. 73 Cod civil, art. 26 din Constituție și art. 8 CEDO este o obligație generală, de a nu aduce atingere drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți și o obligație de rezultat, fiind evident că atunci când se săvârșește o astfel de faptă, vinovăția există, în lipsa unor cauze exoneratoare, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciul moral rezultând expres din însăși săvârșirea faptei, prin vătămarea valorilor sociale fundamentale ocrotite de normele constituționale și internaționale.

O concluzie, în acord cu practica CEDO este în sensul că proba faptei ilicite este suficientă pentru a se putea institui prezumția judiciară simplă de existență a unui prejudiciu moral și a legăturii de cauzalitatea între fapta ilicită și prejudiciu ce are în vedere caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral.

Toate aceste norme juridice au fost încălcate prin fapta pârâtului de a scrie și publica articolul denigrator, care a avut drept rezultat prejudicierea unor drepturi subiective ale reclamantei, aducându-i-se atingere onoarei și demnității. Prin scrierea și publicarea articolului defăimător, prejudiciul „de imagine” s-a produs și constă în denigrarea persoanei intime reclamate.

În aceste condiții instanța apreciază că apelantul pârât a încălcat etica ziaristică stabilită prin Rezoluția nr. 1003, adoptată în anul 1993 de către Adunarea Parlamentară a CE.

Potrivit art. 3 din această Rezoluție, principiul de bază al oricărei evaluări etice a ziaristicii este că trebuie făcută o distincție clară între știri și păreri, evitându-se orice confuzie între acestea. Știrile sunt informații, adică fapte și date, în timp ce opiniile exprimă gânduri, idei, convingeri sau judecăți de valoare ale mijloacelor de informare în masă, editorilor sau ziarștilor.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează atât dreptul presei de a informa publicul, cât și dreptul publicului de a fi informat într-un mod corect și adecvat. Exercițarea dreptului la liberă exprimare de către jurnaliști presupune în egală măsură obligații și responsabilități. În acest sens jurnaliștii sunt datori să acționeze cu bună credință pentru furnizarea de informații în concordanță cu etica jurnalistică.

Codul deontologic al ziaristului, adoptat de Clubul Român de Presă, impune ziaristului obligația de a da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, atrăgându-i atenția că nu are dreptul să prezinte opiniile sale drept fapte și că știrea de presă rebuie să fie exactă, obiectivă și să nu conțină păreri personale, așa cum se întâmplă în acest articol de presă.

În același sens, art. 21 din Rezoluția nr.1003 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind etica jurnalistică, stipulează că ziaristica nu trebuie să denatureze informația adevărată, imparțială și opiniile oneste, nici să le exploateze în scopul de a crea sau modela opinia publică, deoarece legitimarea se bazează pe respectul efectiv al dreptului fundamental al cetățenilor la informație.

În acest sens, legitimitatea ziaristică investigativă depinde de corectitudinea opiniilor exprimate și este incompatibilă cu campaniile ziaristice organizate pornind de la poziții prestabilite.

Ziaristul poate da publicității informațiile pe care le-a verificat de regulă din cel puțin două surse credibile, aspect nedovedit în prezenta cauză.

Apelantul pârât a publicat informații neverificate, dezinformând publicul, încălcând astfel regulile de etică jurnalistică.

Afirmațiile apelantului pârât nu pot fi apreciate ca simple judecăți de valoare, care ar permite recurgerea la o anumită doză de exagerare și de provocare, ci reprezintă afirmații factive, aspect care îi obligă pe autorii articolelor de presă să nu depășească anumite limite, stabilite, între altele, inclusiv în vederea protecției dreptului la demnitate, onoare și reputația persoanelor vizate.

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat cu valoare de principiu, conform Hotărârii pronunțată în cauza Irlanda vs. Regatul Unit, că un tratament aplicat unei persoane este calificat drept „degradant” atunci când creează acesteia un sentiment de neliniște și de inferioritate, de natură a o umili și a o înjosi. Pe de altă parte, conform art. 10 alin.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru Protecția reputației sau drepturilor altora.

Se impune a se reține de asemenea că, în repetate rânduri, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că afirmațiile referitoare la fapte determinate, care sunt susceptibile de a fi probate, făcute în absența oricăror dovezi care să le susțină, nesustținute prin însăși afirmațiile persoanei lezate, nu se pot bucura de protecția art.10 din Convenție (elocventă în acest sens este Hotărârea pronunțată în cauza Nilsen and Johnsen vs. Norvegia). Per a contrario, pentru a se bucura de protecția art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, un ziarist are obligația efectuării unei verificări corespunzătoare înaintea redactării materialului de presă, a acționării cu bună credință și a respectării regulilor de etică jurnalistică, așa cum Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat prin Hotărârea pronunțată în cauza Gaudio vs.Italia.

Din cele evidențiate mai sus reiese faptul că apelantul pârât a dat publicității informații neverificate, afirmațiile sale depășind limitele rezonabile ale unei informații veridice, echidistante și oneste, fiind făcute fără o bază factuală minimă, cu depășirea dozei de exagerare permise.

În aceste condiții, instanța apreciază că în cauză sunt întrunite condițiile cumulative necesare antrenării răspunderii delictuale, respectiv fapta ilicită există și constă în publicarea acestor informații cu caracter defăimător.

Prejudiciul moral a constat în atingerea adusă onoarei și reputației reclamantei, iar culpa pârâtului există, ea constând în publicarea acestor articole cu rea-credință fără o verificare corespunzătoare și cu încălcarea regulilor de etică jurnalistică.

Prejudiciul moral, în mod evident există în speță și constă în atingerea adusă demnității, onoare reputației reclamantei ,însă, în absența unor criterii pe baza cărora să se poată realiza o

cuantificare obiectivă a daunelor morale, dat fiind caracterul subiectiv intern al prejudiciului moral, acestea se stabilesc în raport cu consecințele negative suferite de reclamantă, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost concepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

În cuantificarea prejudiciului moral aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daunele, criteriul echității și al satisfacției echitabile fiind garantat și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căruia cuantumul despăgubirilor trebuie să fie astfel stabilit, încât să aibă efecte compensatorii pentru cel păgubit, dar nu să constituie o „amendă” excesivă pentru autorul faptei ilicite.

Sub aspectul întinderii despăgubirilor, Curtea reține că nici sistemul legislativ în vigoare la data săvârșirii faptelor prejudiciabile susmenționate și nici normele comunitare nu prevăd un mod concret de reparare a prejudiciului moral, după cum nu sunt stabilite nici criteriile pentru cuantificarea despăgubirilor morale, motiv pentru care este competența judecătorului de a decide în funcție de circumstanțele fiecărei cauze în privința reparării prejudiciului moral, principiul reparării integrale nu poate avea decât un caracter relativ tocmai datorită dificultății cuantificării unui asemenea prejudiciu. Cu toate acestea se impune a fi respectat principiul proporționalității prejudiciului cu despăgubirea acordată și principiul echității. De altfel, și în termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii.

Prin urmare, instanța constată că intimata reclamantă a suferit un prejudiciu de imagine și apreciază că pentru remedierea situației create, în raport de circumstanțele concrete ale cauzei, este suficient a obliga apelantul pârât să-i plătească intimatei reclamante suma de 500 lei, ca reparație, respectând cerința proporționalității între fapta ilicită și prejudiciul produs.

Față de aceste considerente, Tribunalul, în baza disp. art. 480 al. 2 c.p.c., va admite apelul formulat de apelantul pârât Taban Sergiu George, împotriva sentinței civile nr. 1440/16.08.2017, pronunțată de Judecătoria Reșița în dosarul nr. 1984/290/2016, în contradictoriu cu intimata reclamanta Sgaverdea Laura, intimata reclamantă Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița și cu intimatul pârât Ziarul Reper 24, pe care o va schimba în parte, în sensul că va obliga apelantul pârât Taban Sergiu George să-i plătească intimatei reclamante Sgaverdea Laura suma de 500 lei cu titlu de daune morale.

Va menține celelalte dispoziții ale hotărârii apelate.

Nu va acorda cheltuieli de judecată intimatei reclamante, în condițiile art. 453 c.p.c., având în vedere că apelul pârâtului a fost admis.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂREȘTE**

Admite apelul formulat de apelantul pârât Taban Sergiu George, CNP 1770323113706 cu domiciliul în Reșița, str. Rodnei, nr.4, sc. F, et.1, ap.4, jud.Caraș-Severin, împotriva sentinței civile nr. 1440/16.08.2017, pronunțată de Judecătoria Reșița în dosarul nr. 1984/290/2016, în contradictoriu cu intimata reclamanta Sgaverdea Laura, CNP 2710605113683, cu domiciliul în Reșița, str. Brădetului, nr.3, jud. Caraș-Severin, intimata reclamantă Societatea Română de Radiodifuziune -Studioul Regional Radio Reșița, având CIF 13590841 cu sediul în Reșița, str. Petru Maior, nr.71, jud. Caraș-Severin și cu intimatul pârât Ziarul Reper 24, cu sediul în Reșița, str. Ștefan cel Mare, bl.2, sc.1, ap.4, jud.Caraș-Severin, pe care o va schimba în parte, în sensul că:

Obligă apelantul pârât Taban Sergiu George să-i plătească intimatei reclamante Sgaverdea Laura suma de 500 lei cu titlu de daune morale.

Menține celelalte dispoziții ale hotărârii apelate.

Fără cheltuieli de judecată.
Definitivă.
Pronunțată în ședință publică, azi, 16.05.2018.

PREȘEDINTE,
BEG SIMONA

JUDECĂTOR
ROTARIU LOREDANA

Cu opinie separată
JUDECĂTOR
MONICA MATUSCHKA
În sensul că:

Pentru
MARIN LAURA
Semnează Grefier Șef Secție I Civilă,
CIOBANU SPERANȚA DIANA

OPINIA SEPARATĂ :

Libertatea de exprimare este un drept fundamental al individului, cu o aplicație specifică în domeniul mass media, ocrotit ca atare de Curtea Europeană de la Strasbourg din a cărei jurisprudență constantă reiese importanța deosebită a libertății presei în orice societate democratică. Această libertate nu este însă una absolută, ea implicând unele restricții generate de necesitatea protecției altor valori fundamentale, cum ar fi dreptul la reputație, demnitatea și onoarea persoanei. Protejarea acestora nu trebuie să fie efectuată prin folosirea unor mijloace cu caracter disuasiv asupra activității jurnaliștilor, fiind necesar a fi găsit acel echilibru prin care să se garanteze atât libertatea de exprimare cât și dreptul la ocrotirea vieții private a fiecăruia dintre noi.

Conform art. 10 din Convenție, orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Aceste dispoziții legale stabilesc libertatea de a primi sau comunica informații, respectiv libertatea oricărei persoane de a difuza în mod liber dar și de a primi informații, de care ar trebui să se bucure orice cetățean, însă sub rezerva limitelor prevăzute de acest articol, această libertate de comunicare a informațiilor trebuie să poată fi exercitată în mod liber, și, mai cu seamă în ceea ce privește presa, ea nu poate fi supusă nici unei forme de cenzură.

Exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, Integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Cel dintâi aspect de verificat este ingerința, care trebuie să fie **prevăzută de lege**, noțiune înțeleasă de Curte într-un sens larg, material și nu formal, fiind astfel incluse, pe lângă legile adoptate de parlamentele naționale, și textele de nivel infralegislativ, dar și dreptul nescris, jurisprudența. Legea trebuie să fie accesibilă, adică să permită cetățeanului de rând să cunoască incidența normelor juridice aplicabile la o situație dată, și de asemenea, trebuie să prezinte un caracter de previzibilitate, adică să permită destinatarului să-și regleze conduita în funcție de ea.

Pentru ca o ingerință să fie proporțională cu scopul urmărit, se are în vedere, în primul rând, natura și gravitatea sancțiunii aplicate, contextul în care s-au produs faptele și interesul public vizat. Curtea Europeană a stabilit și elementele care conturează contextul producerii faptei și de care se va ține seama, precum : calitatea specifică pe care o poate avea autorul discursului, tipul discursului, persoana lezată, posibilitatea de a folosi alte expresii, canalul de comunicare prin care a fost difuzat mesajul și impactul acestuia, locul unde a fost ținut discursul

Astfel, în argumentarea soluției stabilite, prin raportare la cele consemnate, constat că se impunea a se verifica un alt element esențial, respectiv calitatea și buna credință a apelantului pârât; dacă autorul afirmațiilor a cunoscut sau nu lipsa lor de adevăr, dacă a depus suficiente eforturi pentru a verifica acest caracter al lor, urmând a se avea în vedere, de asemenea, și scopul cu care informațiile au fost răspândite (dacă a urmărit să informeze opinia publică iar în cadrul acestui procedeu unele informații au lezat reputația altei persoane, exercitându-și profesia cu respectarea eticii și deontologiei specifice, sau, din contră, a avut drept obiectiv principal distrugerea bunei reputații a unei persoane, într-un mod gratuit și lipsit de scrupule).

În examinarea articolului care face obiectul prezentei cauze, se observă că lipsește reaua-credință a apelantului pârât, scopul urmărit fiind doar de a informa opinia publică asupra unor chestiuni de interes general; articolul făcând referire la activitatea publică a reclamantei intimată, la viața sa profesională, fiind preluat dintr-o publicație centrală care îl difuzare cu o zi înainte de a apărea în cotidianul on-line Reper 24.

Nu s-a dovedit aspectul privitor la purtarea unei campanii denigratoare împotriva reclamantei intimată, având drept obiectiv distrugerea, într-un mod gratuit și lipsit de scrupule, a bunei reputații a acesteia, astfel cum motivează reclamanta intimată.

Prima parte a articolului este preluat dintr-un alt articol apărut în presa centrală, iar la finalul articolului apelantul pârât afirmă că „ mai mult decât atât, se pare că între timp s-a demarat o acțiune amplă a organelor de cercetare ce vizează între altele celebrele pavele pentru care primarul Mihai Stepanescu a ajuns să fie condamnat în primă instanță la trei ani de închisoare cu executare. Se pare că pavelele de tipul celor produse de către „sponsorul” Elis Pavaje ar fi ajuns și în curtea vilei managerului de la Radio Reșița, o parte a lucrărilor de montaj fiind realizate de denunțatorul din acest dosar”.

Consemnările apelantului pârât fac referire la o „aparență” a unei stări de fapt, care nu poate fi percepută, din punctul meu de vedere, ca fiind incriminatorie sau denigratoare; ci doar ca o informație de interes public, general transmisă prin intermediul presei.

Curtea a acordat întotdeauna o protecție deosebită libertății presei, în cauza *Lingens c. Autriei*, precizând expres rolul său, astfel : « Dacă presa nu trebuie să depășească limitele prevăzute în special pentru protejarea reputației altora, ei îi incumbă obligația de a comunica informații și idei asupra problemelor dezbătute în arena politică, precum și cele care privesc alte sectoare de interes public. La funcția sa, care constă în a difuza, se adaugă dreptul pentru public de a le primi. »

Față de cele consemnate, apreciez că nu se impune sancționarea atitudinii apelantului pârât prin obligarea la plata unor despăgubiri, așa cum solicită reclamanta intimată, întrucât nu se poate reține nici existența raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, acesta din urmă nefiind dovedit pe parcursul procesului civil, astfel că nu este îndeplinită nici această condiție a răspunderii civile delictuale.

Pentru toate aceste motive, apreciez că hotărârea instanței de fond nu este legală și temeinică, drept pentru care va admite apelul formulat de apelantul pârât Taban Sergiu împotriva sentinței civile nr. 1440/2017, pronunțată de Judecătoria Reșița, în contradictoriu cu intimata reclamanta Sgaverdea Laura, cu intimata reclamanta Societatea Română de Radiodifuziune - Studioul Regional Radio Reșița și cu intimatul pârât Ziarul Reper 24.

În consecință, va schimba în tot hotărârea instanțe de fond. Și va dispune respingerea acțiunii reclamantei Sgaverdea Laura în contradictoriu cu pârâtul Taban Sergiu.

Fără cheltuieli de judecată.

PREȘEDINTE
MATUSCHKA MONICA

Pentru
GREFIER
MARIN LAURA
Semnează Grefier Șef Secție I Civilă,
CIOBANU SPERANȚA DIANA